

Op school ging Bellefleur meteen aan de slag, terwijl Paulien braaf in de les zat.

De rekenjuf had net een moeilijke rekensom op het bord geschreven.

Mooi zo, dacht Paulien, dan weet ik straks precies wie extra lessen moet krijgen.

Plots vielen alle lichten uit.

De juf rende de gang op.

Uit de toiletten kwam eerst een raar geborrel.

Toen stroomden ze helemaal over. Uit de kraantjes kwam geen water meer.

‘Wat heb je gedaan?’ vroeg Paulien aan Bellefleur tijdens de pauze. ‘Het is gemeen en niemand is er mee geholpen!’

‘Toch wel,’ zei de pop. ‘Wie kan deze problemen oplossen?’ Paulien dacht na.

‘Een elektricien, een loodgieter en liefst iemand die een beerput kan legen.’

‘Precies, werk voor minstens drie mensen. En dat in deze moeilijke tijden,’ zei de pop trots.

Dat klonk logisch, maar ook fout.

10

De vaklui daagden niet meteen op en de ellende werd alleen maar groter.

De stank was niet te harden, niemand kon nog lesgeven, en de directeur was onvindbaar.

Een paar leerlingen, en zelfs een leraar hadden in hun broek geplast, omdat ze niet op het toilet konden gaan.

Er was geen water om hun kleren uit te spoelen.

De juffen en de meesters besloten iedereen naar huis te laten gaan.

Maar niemand kon de school verlaten ...

De elektrische poort zat potdicht.

Eerst werd iedereen boos.

Toen werden ze ongerust.

Toen werden ze bang.

En toen brak er hier en daar paniek uit.

'Dit is het moment,' zei Bellefleur.

Ze sleurde Paulien mee naar de kelder.

11

‘Je moet doen alsof je alles hebt opgelost,’ zei de pop.
‘Dat begrijp ik niet,’ protesteerde Paulien. ‘Dat zouden de elektriciens en de loodgieter toch doen? Anders wordt niemand er beter van.’

‘Ze konden niet komen,’ zei de pop snel. ‘Ze hebben vast te veel werk.’

Paulien schudde het hoofd. Iets klopte er niet.

‘Ik kan toch niet zeggen dat ik alles heb opgelost?
Ik lieg niet!’

De pop zuchtte, maar bleef glimlachen.

‘Natuurlijk lieg jij niet. Druk op deze knop,’ zei ze.

Paulien deed het en het licht floepte aan.

‘Draai nu aan deze hendel.’

Opnieuw gehoorzaamde Paulien en ze hoorden het water lopen.

‘Bravo, je hebt alles opgelost!’

Dat was waar, maar ook weer niet, dacht Paulien.

Iedereen juichte toen Paulien naar boven kwam.

De rare knopen in haar maag verdwenen.

Paulien voelde zich trots. Ze had voor heel veel mensen goed gedaan.

Ze nam het applaus wuivend in ontvangst.

‘De school heeft een goede leider nodig,’ zei ze, zoals Bellefleur het haar had ingefluisterd.

‘Laat mij voor jullie zorgen.’

De kinderen en leerkrachten keken even om zich heen.

De directeur was nog altijd nergens te zien.

‘Leve directrice Paulien!’ riepen ze toen.

‘Wat nu?’ vroeg Paulien aan Bellefleur terwijl ze vanuit de directeursstoel haar kantoor bewonderde.

‘Een school is niet genoeg,’ zei de pop. ‘We moeten nog meer scholen veroveren om onze mooie, goede plannen uit te voeren. Dan kunnen we nog meer mensen gelukkig maken.’

Dat laatste zinnetje overtuigde Paulien.

‘Moet ik op andere scholen ook de elektriciteit gaan herstellen?’ vroeg ze twijfelend.

‘Nee, je hebt nu je soldaten,’ zei Bellefleur met een duivelse glimlach.

Paulien zag dat lachje niet. Ze droomde ervan om weer toegejuicht te worden.

‘Jouw soldaten zullen de scholen overnemen. Dan hoeft niemand nog naar school.’

Paulien wist niet goed meer of ze dat wel een goed idee vond. Maar waarom zou ze protesteren? Tot nu toe had Bellefleur altijd gelijk gehad.

‘Oké, maar dan moeten ze tijdens hun veroveringstocht wel netjes op de stoep lopen en per twee elkaars hand vasthouden,’ zei ze op deftige directeurstoel.

Overal in het land werden directeurs en directrices met hun tv in bezemkasten opgesloten.

De kinderen werden bevrijd.

Het leger van Paulien groeide elke dag.

Zelfs de leerkrachten juichten en deden mee.

Soms maakte Paulien zich zorgen om de directeurs.

‘We nemen zomaar hun werk af. Dat is toch niet goed voor hen?’ zei ze voorzichtig.

Ze wilde Bellefleur niet tegen de haren in strijken.

Soms vroeg ze zich bijna af wie er de baas was, zij of Bellefleur.

‘Ik snap dat je bezorgd bent,’ zei de pop lief. ‘Al die directeurs en directrices werkten veel te hard. Ze hadden elke dag een hoofd vol zorgen. Nu hebben ze eindelijk eens tijd voor zichzelf.’

Paulien vergat de bezemkasten en stelde zich gezellige familieuitjes en feestjes voor.

Daar had ze tegenwoordig zelf nooit meer tijd voor.

Ze miste de gezelligheid wel.

‘Wees maar blij dat je al die directeurs gelukkig hebt gemaakt,’ zei Bellefleur.

De pop wees door het raam naar de spelende kinderen.

‘En kijk eens naar al die gelukkige kinderen. Dat kan toch ook niet slecht zijn? Je doet het goed, Paulien.’

Paulien knikte, Bellefleur had weer gelijk.

Ja, het leek alsof alles goed ging.

Geweldig goed.

De kinderen bleven thuis en speelden de hele dag.

Af en toe ging Paulien bij hen langs om hen te vertellen dat ze braaf moesten zijn en altijd goed moesten uitkijken voor ze de straat overstaken.

Toen ging het mis.

Elk dag wat meer.

Ouders zeiden hun baan op om bij hun kinderen te zijn.

Mensen zonder kinderen zeiden hun baan op. Ze hadden te veel stress omdat ze nu alles alleen moesten doen.

Eerst ging een bedrijf failliet. Toen twee. Toen honderd.

De economie stortte in. Ten slotte sloten ook de laatste bedrijven de deuren.

Niemand werkte en niets werkte.

'Paulien, je bent een geweldige baas,' zei Bellefleur.

'Ons land hebben we veroverd. Nu de rest van de wereld.'

Voor Paulien kon bedenken of dat wel een goed idee was, had het leger van Paulien ook de andere landen in een chaos gestort.

Volwassenen zagen er wanhopig uit.

De kinderen werden elke dag wilder.

Paulien twijfelde.

Was dit het beste wat ze voor de wereld kon doen?

